

عنوان مقاله:

مشترکات ابن عربی و مولوی در حوزه اندیشه عرفانی

محل انتشار:

دوفصلنامه ادبیات تطبیقی، دوره 2، شماره 4 (سال: 1390)

تعداد صفحات اصل مقاله: 29

نویسندگان:

مهدی شریفیان - دانشیار دانشگاه بوعلی سینا همدان

احمد وفایی بصیر - دانشجوی دکتری دانشگاه آزاد اسلامی واحد رودهن

خلاصه مقاله:

گفتمان (Discourse) یا تحلیل النصوص که گاهی مترادف علم الص نیز به کار می رود، از اصطلاحات زبان شناسی نوین است که به سرعت در حوزه ادبیات وارد شده و امروزه کاربرد وسیعی یافته است. بی گمان گفتمان محصول ارتباط و تعامل مباشران گفتگو در بافتی اجتماعی و فرهنگی و ناشی از روابط افراد جامعه انسانی با یکدیگر است. ابن عربی و مولانا یکی از شگفتی های تبار انسانی هستند که آرا و اندیشه های عرفانی آنها از همیشه تا جاویدان چونان خورشیدی درخشان در آسمان معارف انسانی می درخشد. آنچه مسلم است این دو بزرگ با یکدیگر ملاقات کرده و نسبت به هم ارادتی فوق العاده داشته اند. در مقاله حاضر به برخی از مشترکات اندیشه عرفانی آنان نظیر وحدت وجود، انسان کامل، آدم ابوالبشر، اعیان ثابته، عدم و عرض، تجلی و ابلیس پرداخته شده است. تاکنون در این زمینه تحقیق جامع و مانعی انجام نپذیرفته و این مقاله کوششی است ولو اندک در این راستا که تاثیر پذیری این دو بزرگی را از یکدیگر تا حدودی باز می نماید.

کلمات کلیدی:

انسان کامل، وحدت وجود، اعیان ثابته، تجلی، ابن عربی، مولانا.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/833811>

